

רחל מדחלת על כל העולם

תנו לה יד, בבקשה

פיראנג'לי

„אני יודעת שהעולם הוא גדול, אבל אני עדיין מקווה שבעולם הגדול הזה ימצא בשבילי עוד בן אדם אחד שיתן לי יד, ויקח אותי מכאן, ויעביר אותי את כל ההרים הגוראים, ויביא אותי לעולם החלור מות, שכבר שכחתי איך הוא נראה.“
כשפיראנג'לי התגלתה לעולם, היא היתה ילדה קטנה, בת שלוש-עשרה, עם

עיניים שחורות, ענקיות, וצחוק של ילדה חמימה. העולם השתגע אחריה, והעריץ אותה. והיא עברה מסרט לסרט. היום העולם עדיין מעריך אותה אך כבר לא משתגע אחריה. הצעות לטרטים לא רודפות אחריה באותו קצב. והשבוע, כשהיא הגיעה ארצה על מנת לשחק בסרטו של אורי זוהר, כל ממזר מן-מין אפשר היה לראות

הפנסיון של דונה מאריה

על חייו, על אשתו ועל שני ילדיו. האשה החלה לאט לאט לחזור לחיים, ולמצוא אברהם הסתובב בענייני עבודתו במקומות שונים בעולם, אבל כשהוא היה עובר ב"רומא הוא לעולם לא היה שוכח לקפוץ לבקר את **דונה מאריה**, האשה הזקנה, בעלת הפנסיון דונה מאריה. וכשהוא לא היה עובר ברומא הוא היה שולח לה מתנות, פרחים, מוזכרות. היא היתה חיה ממכתב אחד שלו למכתב שני, ובמכתביה התכופים הפצירה בו להביא אליה את אשתו ואת ילדיו, ולעבור לגור איתה בפנסיון שלה. אבל אברהם סיים את שליחותו בחוץ לארץ, חזר ארצה, והחל להתבסס מחדש בכירתו ובארצו.

אשה הזקנה העצובה יושבת לה לבדה, במשך כל היום, בחדר הקבלה הקטן. איש לא בא לבקר אותה, לא ילדים, לא שכנים, לא מכרים. אברהם מירב החל להתעניין בגורלה של האשה הבודדת, וכשיום אחד הוא ניסה לפתוח בשיחה איתה, התברר לו שהיא אשה חכמה, עדינה, שאיבדה את כל מה שהיה לה בחיים, וכבר אינה מקוה למצוא שום דבר חדש. התעניינותו של האיש הצעיר המצליח ב"גורלה לא היתה ברורה לה. בהתחלה היא תמחה, היא היתה נבוכה. מזה הרבה שנים היא כבר לא היתה רגילה לכן. אתריכך הלא חלה להתרגל, היא סיפרה לו על בעלה שמת, על ידיים וקרובים ישנים שנעלמו במשך השנים, הוא סיפר לה על ארץ-ישראל.

ואז יום אחד הגיע מכתב מדונה מאריה. היא סיפרה לו שהיא חולה מאוד, שכנראה לא נותר לה כבר הרבה זמן לחיות. היא היתה רוצה לראות אותו, עוד פעם אחרונה בחיים, אבל היא לא מעזה לבקש. אברהם לא היסס הרבה, הוא עלה על המטוס הראשון ונסע לרומא, להיפרד מידידתו. שבוע לאחר מכן היא החזירה את נשמתה לבורא. וכשפתחו את הצוואה שלה התברר שהיא הורישת את כל הונה, כולל הפנסיון במרכז רומא, לאברהם מירב.

הדירה

חלק מהזמן שלו מבלה המבקר הספרותי **גבריאל מוקד** באוניברסיטה של תל-אביב, שם הוא מרצה על פילוסופיה וספרות. חלק אחר מבלה במערכת של העיתון הספרותי עכשיו. אותו הוא עורך. אבל את רוב זמנו מבלה גבריאל מוקד באמבטיה, שם הוא נוהג לתרחץ במשך רוב שעות היום. לכן לא נותר לו זמן רב להתלבש, והוא מקבל את אורחיו בדרך כלל בתחוננים. אם כי לא ברור כיצד ולמה בתמשע-שרה לתודש ספטמבר, בצהריים, כל שנה באותה השעה, בדיוק לפי שעון, הוא מחליף את בגדי הקיץ שלו לבגדי חורף. בין כל שאר העיסוקים המעניינים שלו הוא היה נשוי פעם למשוררת הצעירה **עופ"ר רחל שונר**. אחרי שנתיים הוא התגרש ממנה, קנה לה דירה משלה, וביקש ממנה שתשאיר בדירה המשותפת שלהם את חפציה

הקיבוץ נגד העיר

לעסקן הידוע העוסק במשרה ציבורית מכובדת יש שתי נשים. האחת בקיבוץ והשנייה בעיר. אשתו שבקיבוץ נותרה לו עוד מהתקופה בה היה חבר קיבוץ. הוא נשא אותה לאשה כשהיו צעירים ויפים והוליד לה אחר כך שני ילדים. ואז הקיבוץ עשה שגיאה ושילח אותו העירה, בשליחות. בשליחות לפני 12 שנה, הוא הכיר בחורה תל-אביבית והתאהב בה. הוא חזר לקיבוץ וביקש גט מאשתו הראשונה, אבל האשה לא רצתה לתת. הוא ויתר על הגט, עזב את הקיבוץ והחל לחיות בדירה משותפת עם אשתו השנייה. בינתיים נולד לו ילד, שהגיע בימים אלה לגיל 10. רוב מכריו וידידיו קוראים לפי נגשו אשתו ואינם יודעים שאי-שם בקיבוץ יש לו אשה אחרת. אשתו שבקיבוץ ממשיכה לנסתר לו טינה, וכל הקיבוץ עומד מאחוריה. היא לא נו תנת לו להתקרב לשני ילדיו, והקיבוץ שר מר שלא יצליח לעשות זאת בלא ידיעתה. הקיבוץ אפילו שכר עורך-דין כדי להגן על האשה מפני תביעת הגט של בעלה, שנמאס לו לחיות בחטא. ומי אתם חושבים עומד לצד הבעל, במשפטו נגד האשה והקיבוץ, אם לא חברת הכנסת המפא"ית **שוקמת אדוני**?

הוא היה אחר הקצינים היפים ביותר בחיילים, ומי שמכיר את חיילים יודע שהתחרות שם די קשה. כשהוא היה עובר בחיפה, במדים הלבנים של חיילים הנשים היו משמיעות אנחות מאחורי גבו, וכשהוא עבר לירושלים, והחליף את הלבוש שלו בלבוש אזרחי, הנשים נאנחות לפני עיניו. אבל זה לא עזר להן, למרות כל התכונות המיוחדות שלו הוא נשאר איש משפתה מסורי, שבא הביתה לאחר העבודה, לובש את נעלי הבית ואת החלוקה, ועוזר לאשתו ללית לרחוץ כלים. וכשאברהם מירב נשלח לרגל עבודתו לרומא, הוא חיפש מקום שקט ומרכזי לגור בו והגיע לפנסיון חם ונעים ליד ויהונטו המפורסמת. בחדר הקבלה של הפנסיון ישבה אשה זקנה, בעלת שיער לבן חלק, מתוח על ה' עורף, ועיניים קטנות עצובות. רק כעבור יומיים הוא שם לב לכך שה'

פעם צעקות, תמיד צעקות

ההתפוצצות החברתית הראשונה קרה תה כששמעונה **שווארץ**, שעמדה לי החתן מחדש עם בעלה לשעבר בני **בירק**, פגשה בלונדון את המיליונר **נורמן רוזוורט** והתחתנה איתו.

ההתפוצצות החברתית השניה קרתה כשבני בירק התחתן, לאחר מכן, עם **תמר גרבו**, מלכת הצעדה, לאחר שבועיים וחצי של הכרות.

אחרי שתי ההתפוצצויות הללו היה קצת שקט שלפני הסערה. שמעונה חיתה לה באושר עם בעלה, באה מדי פעם לבקר בארץ, והשבוע, כשהיא עזבה את הארץ לאחר ביקור קצר עם בעלה, היא היתה אפילו בחודש השישי להריונה.

בני בירק עבר לגור עם אשתו החד" שה בדירה בה חי עם אשתו הראשונה ב"נווה אביבים". היו להם כל התנאים להיות מאושרים. היא היתה לא פחות יפה מאשתו הראשונה, להוריה היה הרבה כסף, והם לא חסכו אותו ממנה, וכן גם להוריו. בכל זאת, לא ברור למה, אבל הצע" קות שנשמעו פעם מדירתם של שמעונה ובני בירק, נשמעות עכשיו מהדירה של תמר ובני בירק. ייתכן, פשוט, שלדירה יש מזל רע.

תמר

שהיא כבר לא ילדה בת שלוש-עשרה. יש לה עוד מתוה, עיגולים מתחת לעיניים, ופה ושם קמטים שאינם מוסתרים היטב. אבל כשמתכלים עליה בפעם השנייה רואים שעדיין נשארו לה העיניים השחורות הגדולות והצחוק הילדותי השובב. היא נש ארה אותה ילדה רגישה וכנה, והוידוי שהיא מסרת בקול שקט ורגוע נוגע ללב. „התגרשתי כבר משני בעלים. אני חיה לבד“, היא מספרת, „וכל מה שיש לי בחיים זה העבודה ושני הילדים שלי.“

מהגברים מהם נפרדתי לא לקחתי פרוטה. רציתי שהילדים שבאו מבטי ישארו נקיים, ויאכלו רק מהכסף שהאמא שלהם מרוויחה. כסף נקי.

אני לא אוהבת אנשים שמרחמים על עצמם ואני לא אוהבת אנשים שמרחמים עלי. כשמת אבי והייתי בת חמש-עשרה, הוא אמר שאני אהיה הבוס של המשפחה. מאז אני שומרת על בני אדם וטבעי שאני גם אשמור על ילדי.

בכלל, שקרים זה כמו שמן צף. אני שר נאת מעמיד פנים, ואני אוהבת את האנשים שמשוגלים להסתכל בעיניים ולדבר. כל הצרה שלי היא שאני יותר מדי רומנטית ואני חיה להיום ולא למחר. אין לי בעיות ואין לי קומפלסים. אני בוכה כשאני רוצה ואני צוחקת כשאני רוצה. אני מצאתי את האלוהים. אני מקוה שהוא לא יעזוב אותי לעולם.

אני פצתי את עצמי הרבה פעמים בחיי, ואף אחד לא הושיט לי יד לעזרה. היו הרבה הרים שמהם נפלתי ונפצעתי, אבל כשנפצעתי אפילו לא הרגשתי שנפצעתי, רק מאוחר יותר נוכחתי בזה.

מה שעזר לי זה שאני יודעת שהעולם הוא יפה, כי אני טיפוס שמוצא יופי בטיוול באחרי הצה, בפרח. די לי לפתוח את החלון, להרגיש את האוויר, המים והשמיים החופשיים. שיים. היו בשבילם לא צריך לשלם כלום. אני אוהבת עשב ואני אוהבת את האדמה, אני תמיד יושבת על האדמה, אני מעדיפה אותה על הברוסות הנוחות. דרוש לי מעט מאוד, ואני משיגה את זה.

למולי יש לי חדר, עם מפתח קטן בלבי, אחרת הייתי נפגעת מהחיים בעולם וי בהוליווד.

אנשים שנכנסים לחדרי ורואים את הבר בות, פוקחים זוג עיניים. אבל הם לא תופסים שלי לא היתה אף פעם אפשרות לשחק עם בובות כי לא היו לי כאלה. הרי בובות הן כל כך יפות וגם לא מדברות.

אני חושבת שאני מין טיפוס של חתולה שלא צועקת לא שורטת אבל יודעת בדיוק מה נעשה סביבה.

היום אני חופשייה לאהבה, והייתי שמחה למצוא אותה פה, בישראל. אבל כמה שראי תי עד עכשיו, הגברים הישראליים בטוחים מאוד בעצמם. הם לא ותרנים, הם דוגרים, הם חסרי פשרות. אולי הם קשים קצת, אבל אני חושבת שיתכן ואותה יד שאני כל כך מחכה לה, תושט אלי מכאן.

מוקד

האישיים, כלי המטבח שלה, ושאר קישוטי הדירה. באותה דירה קטנה, שהיתה מלאה חפצים של עופרה שונית, הוא התחתן עם **דניאל אל**, שהיתה ידועה בתור אשת אנשי ספרות.

עכשיו הוא החליט להתגרש מדניאלה. הוא קנה לה דירה קטנה, אבל ביקש ממנה להשאיר בדירה המשותפת שלהם את חפציה, כלי המטבח שלה ושאר הקישוטים, והוא מתכוון להכניס לדירה המוכנה הזאת סטור דנטית צעירה, בת עשרים, שלומדה אצלו. אומרים שאם משיך ככה לא יהיה ב' עתיד הקרוב מקום לנשים שלו, בתוך הדירה שלו.